

Kirjoitusohjeita Ruumiin kulttuurin Kirjakäräjiin

Tyyli (Word)

Jos kirjoitat tekstin wordilla, vältä eri tyylejä -- otsikko, väliotsikko jne -- ja tee koko teksti samalla tyyllillä, mieluiten 'Normaalilla'. Riviväli vapaa, fonttikoko 12 ja fontti esim. Courier tai Times New Roman.

Krediitit

Otsikon jälkeen tulee tyhjä rivi, minkä jälkeen tiedot laitetaan eri riveille. Älä laita pisteitä rivien loppuun paitsi viimeiseen kohtaan teoksen sivumäärän jälkeen. Tarkista tiedot. Mukana tulisi olla myös sarjojen nimet kuten Otavan Crime Club, Liken Rikos kannattaa -sarja ja WSOY:n Sapo (järjestysnumeron kanssa). Kustantajista ei mainita Oy, Ab tms. Arvostelujen otsikoissa ja krediiteissä ei pitäisi käyttää korosteita eli lihavoitinta tai kursivoitinta, koska ne ovat taittajan ohjelman tyyliä valmiina. Laita nimesi arvostelun loppuun omalle riville ilman korosteita.

Leipäteksti

Krediittien jälkeen tulee tyhjä rivi, jonka jälkeen lähtee leipäteksti. Pidä se "puhtaana" eli älä käytä pakkotavutusta äläkä sisennyksiä. *Kursivoinnit* ovat kuitenkin tarpeen. Teos (kirja, elokuva, musiikkialbumi, lehti) kursivoidaan silloin, kun se esiintyy jutussa ensimmäisen kerran, ei enää myöhemmin. Vältä teoksen nimen turhaa toistamista, käytä korviketta eli teos, romaani, kirja tms. Lihavoitinta ei arvosteluissa yleensä ole käytetty. Erikoismerkit -- ajatusviiva, lainausmerkit, suhuässä jne. -- olisi hyvä tehdä ascii-koodeilla (esim. lainausmerkit = Alt+0148, ajatusviiva = Alt+0150, suhuässä = Alt+0154; käytä näppäimistön oikealla puolella olevaa numeronäppäimistöä ja pidä Num Lock päällä), mutta ilmankin pärjätään. Käräjien toimittaja ja taittajat käyvät nämä kuitenkin myöhemmin läpi.

Muuta

Vältä liian pitkiä kappaleita. Kymmenen rivin kappale Word-dokumentissa alkaa olla liian uuvuttava palstoitettuna lehdessä. Kokonaispituus saa vaihdella, mutta runsaan kirjamäärän vuoksi asioiden ilmaiseminen tiiviisti on välttämätöntä. Suositeltava pituus on 1 000 - 2 500 merkkiä, eikä 3 000 merkin rajaa pidä ylittää kuin äärimmäisissä poikkeustapauksissa. Toimita arvostelu käräjävastaavalle sähköisessä muodossa, mieluiten sähköpostitse rtf-liitteenä kirjan tekijän mukaan nimettynä (esim. chandler.rtf), sovittuun päivämäärään mennessä.

Ja seuraavalla sivulla vielä tekninen mallikappale!

Kova koville

James Lee Burke: Syvän etelän blues
(Jolie Blon's Bounce, 2002)

Suom. Juha Ahokas. Rikos kannattaa -sarja. Like 2004. 383 s.

James Lee Burke on amerikkalainen alan konkari, joka on julkaissut yhteensä parisenkymmentä kirjaa ja pyörittää tällä hetkellä kahta eri dekkarisarjaa. Toisessa päähenkilö on New Iberiassa, Louisianassa toimiva seriffintoimiston etsivä Dave Robicheaux ja toisessa Montanaan asettunut Billy Bob Holland. Näistä kahdesta Robicheaux on kuitenkin muodostunut Burken tavaramerkiksi ja on myös uuden suomennoksen päähenkilö.

Kahdella Edgarilla palkittu Burke on kirjailijana runsauden ystävä. *Syvän etelän bluesissa* tarina etenee vauhdilla ja on täynnä herkullisia tyyppejä -- välillä jopa siinä määrin, että kestää hetken tavoittaa, kuka on kuka ja missä nyt mennään, mutta sehän ei välttämättä ole kirjailijan vika.

Tapahtumat lähtevät liikkeelle, kun nuori valkoinen Amanda Boudreau raiskataan ja ammutaan keskellä kaunista iltapäivää. Rikospaikalle heitetystä oluttölkistä löytyy mustan bluesmuusikon Tee Bobby Hulin sormenjäljet, mutta Tee Bobby kieltää itsepäisesti syyllisyytensä, eikä Dave Robicheaux'kaan ole vakuuttunut siitä, vaikka todisteet puhuvatkin puolestaan.

Köyhän Tee Bobbyn sukulaiset ovat työskennelleet aikojen alusta LaSallen perheen plantaasilla, ja pojan isoäiti toteaa Robicheaux'lle, että itse asiassa kaikki alkoi kauan ennen kuin Tee Bobby oli edes syntynyt. Niinpä jäljet johtavat rikkaan LaSallen perheen historiaan ja rotukysymyksiin, vanhoihin ja uusiin vääryyksiin.

Burke kuvaa Yhdysvaltojen syvän etelän ristiriitaista historiaa ja sen vaikutusta nykypäivään kiinnostavasti. Mutta rikoskirjailijana hän ei tyydy siihen. Toisen ruumiin myötä bluesiin tulee mukaan mafia italialaisine gangstereineen, puhumattakaan bootseissa ympäriinsä saapastelevasta raamatunmyyjästä tai pahan ruumiillistumasta, miehestä, jolla on vähintäänkin raamatullinen nimi -- Leegio. Tässä vaiheessa voisi luulla, että Dave Robicheaux'lla olisi jo lautanen täynnä, mutta gumboon on lisätty vielä hänen oma haamunsa, kamppailu alkoholismien kanssa.

Etelän tunnelmissa kuumuus huipentuu ukkoseen, miehet käyvät vähän väliä toistensa kimppuun, ja lukija jännittää, miten Robicheaux selviää pahenevista vastoinkäymisistä. Burke kiihdyttää loppua kohti hienosti, ja käsin kosketeltavan intensiivinen tunnelma tekee Syvän etelän bluesista mitä mainioimman kesädekkarin.

Paula Arvas